

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto; 40 kr. za pol leta. Naročniki „Slovenca“ ga dobivajo zastónj. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: Uredniku „DOMOLJUBA“ Ljubljana Trnovo; naročnina in inserati pa opravištvu v semeniških ulicah št. 2. — Naznanilo stane 8 kr. za dvostopno petit-vrsto, če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat, in 15 kr., če se tiska trikrat. Večkratno tiskanje je še veliko ceneje.

Štev. 9.

V Ljubljani, 2. maja 1889.

Letnik II.

Katoliški shod na Dunaju.

Te dneve se željno obračajo oči avstrijskih katoličanov v glavno mesto Dunaj, kjer se na občnem avstrijskem katoliškem shodu zbrani vneti katoličani posvetujejo o važnih zadevah, ki zanimajo vsakega zavednega katoličana. Zbrani so na Dunaju skoro vsi avstrijski škofje ali sami, ali pa so poslali svoje zastopnike, ki se veselé obilnega števila okoli sebe zbranih duhovnikov in svetnih gospodov. Nемеc in Slovan in Lah si bratovsko podajajo roke, saj so si bratje, otroci skupne matere katoliške cerkve.

Važno je, da se je v sedanjih razmerah sklical splošnji avstrijski katoliški shod; kajti zadnja desetletja so si vedeli brezverci, posebno judje, pridobiti v Avstriji veliko oblast, tako da je peščica brezverskih kričačev po svojih časnikih gospodovala milijonom vernih katolikov. Kakor je jeden brezverec godel, moralo je plesati na tisoče vernikov. Zastope po občinah, posebno v mestih, po deželah, kakor tudi državni zbor so večinoma dobili v svoje roke, kjer še sedaj s svojim vplivom mnogo odločujejo. Oni so bili na krmilu, ko so sv. Očeta oropali njih države z večnim mestom, in so molčali ter s tem pritrjevali; oni so bili očetje in botri naši sedanjí šolski postavi, ki je cerkvi glavna vrata v šolo zaprla in samo dovoli, da se duhovnik le pri stranskih vratih bliža šoli, ki je veri in verskemu nauku, kakor je posebno dobro omenil princ Liechtenstein, odločila kót v šoli, kakoršnega dobijo ali si ga izgovoré v hiši „stari“, ko otrokom izročé posestvo. Brezverci so kakor gospodarji vedno vpili, da bodo

delavcem, rokodelcem in drugim obrtnikom zboljšali njih stan, a so pri tem gledali le na svoj dobiček, bratili so se z bogatini, ž njimi se mastili z bogatimi zaslužki, z najboljšo pečenko, trpinom pa so vrgli kako kost, da so se med seboj zanjo klali, sami so se pa temu prepiranju in klanju posmehovali in nad prepirajočimi mirno gospodovali.

Sedaj, ko svet vidi v slabih žalostnih časih, da rop cerkvene države ni donesel blagoslova ne Lahom in ne drugim državam, ki so mirno gledale, kako je krivica pravico teptala z nogami; sedaj ko katoliki vidijo, kakošno razposajeno, nepokorno mladino jim izreja nova brezverska šola, in kako sploh revščina in slabo stanje preganja vedno več ljudi, sedaj so se jeli gibati tudi katoličani po javnih zborih, da svetu pokažejo vzrok nesreče, in da se dogovoré tudi o namenih in pripomočkih, kako zopet človeštvo osrečiti po naukih katoliške vere.

Važno je, da se katoliški shod vrši na Dunaju; kajti Dunaj je v nevarnosti, da postane sčasoma judovsko mesto, ker je že sedaj vsaki deseti Dunajčan — jud. Tako se krepi in množi sovražnik, ako katoličan ne spoznava svoje vere; sedaj se Dunajčanom odpirajo oči in „združeni kristijani“ kažejo, da se Dunaj, četudi ob enajsti uri, vendar le hoče otresti judovskega jarma. K temu gotovo tudi po svoje pripomore katoliški škod, ki naj se na Dunaju in po drugih krajih širne Avstrije ponavlja leto za letom ter budí katolike na delo za vero, za dom in za cesarja!

Kaj je novega po svetu?

Na *Dunaju* so imeli letos zelo nemirne velikonočne praznike. Vozniki namreč, ki vozijo s „*tramwayem*“ ali konjsko železnico po ulicah dunajskega mesta, katerih je seveda več stotin, so se ravno na velikonočno nedeljo uprli, da ne bodo vozili, ker jim gospodar — seveda jud — nečè povišati plačila. Za majhne krajecarje morali so namreč biti 16—18 ur na dan pri delu; vsakdo je spoznal, da imajo vozniki prav, ako se ustavijo krivici, le gospodar se ni zmenil za to. In tako se je zgodilo, da je na Veliko nedeljo le malo vóz vozilo po mestu. Ljudstvo se je jelo zbirati po ulicah, druhal je jela kričati in razbijati, tako, da so morali več dni vojaki mir vzdrževati po ulicah. Tudi gospóska je priznala voznikom pravico, zato je obsodila njih gospodarje, da so morali plačati 50 tisoč goldinarjev kazni, ker so prelomili pogodbo z mestom, in za vsaki dan, kolikor časa ne bodo vozili, po 10 tisoč goldinarjev. To je pomagalo; vozniki so zopet prevzeli delo, ko jim je judovski gospodar dovolil, kar so po pravici tirjali.

Res strašno je: ubogi vozniki nimajo za sol, gospodar si pa z njihovimi žalji milijone nabira. — Državni zbor se prične jutri 3. maja, ko konča katoliški shod svoje zborovanje. — Na *Ogerskem* novi ministri velike obljabe delajo; če jih bodo le na pol izpolnili, smeli bodo Ogrji hvaležni biti. — Na *Francoškem* se pripravljajo za svetovno razstavo v spomin stoletnice francoske prekuacije. General Bulanzé je iz Belgije moral oditi in se je ustanovil v Londonu na Angleškem; tukaj bo čakal ugodnega trenutka, da se vrne v Pariz. — Sedanji *laški* državniki so slabi gospodarji. Država bo imela to leto čez 200 milijonov primankljeja, in od nikoder ni denarja, da bi ga pokrila; v Rimu pa so brezverski mestni očetje precej prvo leto svojega gospodarstva imeli blizo 1 milijon gold. primankljeja. Prejšnji mestni očetje, ki so varčno in modro gospodarili, niso bili za nič zato, ker so bili katoličani in zvesti sv. Očetu. — Bivši *srbski* kralj Milan se je podal v Jeruzalem na Jutrovo.

Kaj je novega po Slovenskem?

Celje. Pri porotnih sodbah, ki so se vršile minolega meseca, je prva prišla na vrsto Marjeta Kekec. Zadušila je bila svojega otroka. Prisodili so jej 4 leta hude ječe. — Jakob Zalokar na Zgornji Rečici je Miho Klanška z lopato pretepel tako, da je ta

pozneje umrl. Pretepelcu so porotniki samo zavoljo hudega telesnega poškodovanja poplačali s hudo ječo 8 mesecev. — V Radiselu blizo Maribora živita zakonca Pavel in Urša Brglez. Oba sta bila zatožena, da sta z mišnico zastrepila Magdo Brglez. Ali to

Listek.

Srčnost velja!

Krvava vojska med Nemci in Francozi začetkom leta 1871 še ni bila končana. Bilo je veliko soboto 8. aprila. Okrog mesta Pariza bilo je brezštevila nemških vojakov; Nemci so namreč po svojih slavnih zmagah prišli do srca Francoske, oblegali so glavno mesto Pariz s toliko silovitostjo, da ni bilo nobenemu človeku mogoče ne vñ in ne noter. Prebivalci Pariza so bili torej v velikih stiskah, ker jim je živež vedno bolj pohajal ter jim je grozila huda lakota. Toda za Pariz to še ni bila največja nesreča. Najhuje je bilo, da se je vsled nesrečne vojske vnel prepir in boj med meščani, in da so komunardi ali uporni rogovileži v tistem času dobili vso oblast v svoje roke. V sovraštvu svojem do cerkve ropali so po cerkvah dragocenosti, stikali po hišah duhovnikov in premožnih meščanov, zapirali v ječe duhovnike, in tudi nadškof pariški bil je že v ječi. Nobene pravice uporniki niso spoštovali, vse je bilo v naj-

večjem neredu. Hujši kakor sovražni Nемеc zvnaj mesta, gospodovala je razdivjana druhal v mestu, kateri je veljala le ena postava: Moč je pravica. Nobeden človek si ni bil svest svojega življenja.

Približala se je velika sobota, ko se povsod po katoliških cerkvah po opravljenih žalostnicah velikega tedna slovesno obhaja Vstajenje Gospodovo. Kako težko, kako vesel pričakuje človek te slovesnosti! V Parizu je bilo takrat po cerkvah večinoma vse zapuščeno. Cerkve so zaprte samovale, duhovniki so bili potaknjeni po ječah; opravila velikega tedna se niso opravljala, in čemu tudi praznovati spomin na Gospodovo smrt, saj so zatiraleci njegove namestnike, med njimi tudi nadškofa, kmalu na to umorili.

Tudi velika cerkev sv. Evstahija bila je v tem času oropana in zapuščena; župnik Simon je bil že več tednov v ječi. Vse je bilo torej prazno in mrtvo, jutri pa bo Velikanoč, katere se raduje vsak kristijan.

„Dosti je tega, tako več ne more in ne sme biti; mi hočemo svojega duhovnika imeti; mi hočemo slovesno praznovati velikonočne praznike“, tako je govorila veliko soboto gospa Lamujerjeva svojim tova-

se jima ni moglo dokazati. Oba sta bila torej spoznana kot nekrivca. — Anton Košar, 21 let star, blizu Ščavnice, je zavoljo tatvine in drugih neporednosti dobil 6 let hude ječe. — Matija Germuth, zatožen, da je svojemu otroku v jed primešal mišnice, in da je mati to pravočasno opazila ter smrt zabranila, spoznan je nekriv. — Jože Viličnik, ki je pri ponočnem pretepu na Mestnem vrhu tik Ptuja udaril po glavi Kólariča in ga s tem usmrtil, bo o svojem hudodelstvu premišljeval 3 leta v hudej ječi. — Franc Koren je znan kot „nemško-liberalna“ oseba v Vitanji, kjer je opravljal službo užitninskega uradnika ali „dacarja“; ob enem je bil občinski tajnik v Skomrah. V obeh službah je izneveril 376 gld. in s tem si prislužil 10 mesecev hude ječe. — Rudar Jože Kozole v Trbovlju je delavca Pfeiferja ranil z nožem. Porotniki so mu za to junaštvo priznali 6 let hude ječe. — Franc Greifoner je živino izpustil iz hleva, potem pa poslopje zažgal. Zaslužil je s tem 4 leta hude ječe s postom. — Letos na Svečnico so se v Vitanji v Stenečnikovej gostilni zavoljo dežnika sprli Miha Bezjak in njegova žena Marija iz Brezdna pa Martin Pavlak iz Višnjevesi. Gostilničar prišel je mirit, ali Pavlak ga je z nožem razmesaril, da je ranjenec čez 12 dni umrl. Porotniki so razbojnika zavoljo umorstva obsodili na 4 leta v hudo ječo in naložili so mu vsaki mesec enkrat post. — Dninar Šular je v Sisku na Hrvatskem dvakrat vlomil v neko štacuno in kradel. Prisodili so mu 5 let hude ječe in vsaki mesec post. — Porotniki bodo se enkrat pečali z nekaterimi ženami v okraju

Soštanjskem. Okoli Svečnice je namreč hudobna žena ostrupila svojega moža. Vsled tega se je raznesel glas, da je neka ženska glava rada svetovala v potrebi ženam, ki so imele „sitne“ može, kako da se jih lahko znebijo. Dne 16. aprila je komisija izkopala in pregledala tri mrliče, potem pa so spravili pod ključ tri žene, ker se o njih sumi, da so može s pomočjo mišnice spravile s sveta. Pravijo, da preiskovanju še ni konec. — Velikonočno nedeljo je v Bukovem-žlaku neki fant z nesrečnim streljanjem bil vzrok, da je pogorela hiša in gospodarsko poslopje.

Koroško. Dne 10. aprila je v Št. Jurji na Zili padala prva toča debela kakor grah; dal Bog, da bi bila zadnja. — Slovenski deželni poslanec koroški, g. Fr. Muri, kateremu so v državnem zboru očitali, da je po lastnih besedah zadovoljen s sedanjo šolo, temu v odprtem pismu odločno oporeka, ker je on govoril, da je sedanji pouk na koroških slovenskih šolah za slovensko mladino brez vse koristi zato, ker se materini jezik odriva ter se ubogi mladini že v prvih razredih v glavo vteplje nerazumljiva nemščina, tako da otroci, ki so osem let v šolo hodili, ne znajo slovenski ne pisati in ne brati. — Podružnice sv. Círla in Metoda na Koroškem prav pridno napravljajo shode, na katerih se vzbujajo v verskem in narodnem oziru; veselo je videti, kako mrtva slovenska Koroška vstaja k novemu življenju. — Nedavno so rodoljubi osnovali posojilnico za Spodnji Rož, ki je imela dne 1. maja svoj osnovalni shod na Trati pri Glinjah. — Koroških bukvic 12. in 13.

rišicam, „ženam izpod lóp“, ki so ji navdušeno pritrjevale, da hočejo slovesno praznovati Vstajenje Gospodovo.

Kdo pa so te „žene izpod lóp“? Kaj so pariške lópe? Kdo je bila gospa Lamújerjeva? Lópe so bile velikanski iz železa in stekla napravljeni pokriti prostori na trgu, kjer se v Parizu vsak dan prodaja potrebni živež: meso, kuretina, ribe, zabela, sadje itd. Blizo 1500 takih raznih prodajalnic je pod temi lópami in žene izpod lóp tukaj prodajajo meščanom vsakdanjo hrano.

Te žene so po vsem mestu znane; večinoma so poštene, delavne in srčne ženske izmed prostega ljudstva, ki se preživljajo s svojo kupčijo, in ker vedno skupno postopajo, imajo v Parizu važno besedo, ker imajo na svoji strani na tisoče drugih, ki ž njimi kupčujejo. Gospa Lamújerjeva je bila tedaj vdova, postavna in zgovorna žena, ki je pri gospóski in drugod zagovarjala svoje tovarišice. Bila je, kakor sploh žene izpod lóp, verna in pobožna kristijana.

„Mé smo do sedaj molile,“ pravila je ta gospa svojim prijateljicam na veliko soboto, „mé smo mo-

lile in pobožnosti opravljale že več tednov, zdaj pa treba, da poprimemo tudi za delo. Kajti Bog nam ni dal jezika samo za to, da bi molile, pač pa tudi za to, da govorimo pred ljudmi, kadar treba, in on nam je dal tudi roke in pesti, da jih rabimo v njegovo čast. Gospodje v mestni hiši se za naše molitve nič ne zmenijo, zato treba pred-nje stopiti in ž njimi resno besedo izpregovoriti: Me nečemo, da bi na veliko nedeljo naša farna cerkev sv. Evstahija stala prazna in zapuščena; me hočemo imeti svojega duhovnika, da slovesno obhajamo spomin Vstajenja Gospodovega. Zato žene, pridite čez eno uro sem in pripeljite kolikor morete veliko drugih svojih prijateljic seboj, da nas bo kakor listja in trave, ko gremo pred mestno hišo in se prepričamo: kdo je gospodar v našem mestu!

Nekaterim ženam se je to prenevarno in prepogumno zdelo, toda govornica jih pomiri rekoč: „Stakimi gospodi z lepo nič ne opravimo, več dosežemo z nadležno silo in ménim, če gremo pred mestno hišo tirjat, naj nam izročé našega župnika, da opravi jutri slovesno službo božjo, da to ni nič napačnega

snopič je izdal g. F. Haderlap. Tudi ta dva snopiča podajata prav dobrih zrn slovenskemu ljudstvu v pouk in zabavo; kdor jih kupi, gotovo mu ne bode žal za par desetice.

Štajarsko. Društvo katoliških rokodelskih pomočnikov v Mariboru bi si rado sezidalo lastno hišo. Potrebujejo okoli 30 tisoč gld. Pokroviteljstvo prevzel je knez Windischgraetz, graščak v Konjicah. Načelnik društvu je veleč. g. profesor dr. Feuš. — V deželnej bolnišnici v Brežicah so ustanovili službo drugega zdravnika z letno plačo 400 gld. — Deželni odbor je službo živinozdravnika za okraj Rogatec podelil g. Rudolfu Schmidt. — Nedavno so v Gradcu priredili razstavo ptičev in kurjadi. Iz naših okrajev so za lepe kokoši premije dobili gg.: G. Scherbaum in R. Pichler, oba iz Maribora, pa Fr. Frass iz Rádgone. — Poslopje „Feldhof“ pri Gradcu, kjer ozdravljajo duhobolne ljudi, je prenapolnjeno. Deželni odbor je sklenil, da bodo vse bolnike, ki se tukaj nahajajo iz družih dežel, odposlali v podobne zavode v njihovej domovini, na pr. Kranjce na Studence pri Ljubljani, Hrvate v Zagreb, itd. — Kmetijska družba je odlikovala več oseb po deželi. Na Spodnjem Štajarskem je sedem odlikovancev. Za povspeševanje sadjarstva in vinarstva so dobili gg.: Jurij Maerz v Ptujih srebrno družbeno kolajno ali „svetinjo“, posestnika Martin Kaiser in Jožef Ornik v Ptujih pa diplomu častnega priznanja; premijo 15 gld. hlapec Anton Počivaček,

ki že 40 let služi pri g. Lobnikarju na Rečici v Savinjske dolini, 10 gld. Uršula Kluga, ki je 35 let za deklo pri g. Brenčiču v Rogoznici tik Ptujah, potem Franc Vindiš, 32 let viničar, in Jurij Vinko, 31 let viničar, oba pri gospej Šóštarički pri sv. Vidu blizu Ptujah. — Ono nedeljo je pred pozno sv. mašo v cerki v Švanbergu, severno od Maribora, vsled kapi umrla neka pridna gospodinja; zjutraj istega dne bila je pri sv. obhajilu. — Novo pošto ustanovili so pri Mali-nedelji. V zvezi je z Ljutomerom. In v Cezánjevcih, če še niste, lahko poprosite, da poštno vodstvo dovoli nastaviti pri kateri hiši škrinjico, kamor bi spuščali pisma, da je seboj vzame pošta, ki hodi skoz občino. V tem slučaju bo poštar uradno v Cezánjevcih moral oddajati, kar po pošti pride na ime prebivalcev v omenjenem kraju in po okolici. Pisemske znamke ali marke in druge poštné tiskavnice bodete pa kupovali doma, na pr. v trafiki. Tako si prihranite celourni pot do pošte same. — Za okrajno cesto iz Cmereka v Slovenske Gorice je deželni odbor obljubil 14.000 gld., za popravljanje ceste iz Šoštanj k sv. Vidu pa je dovolil 2000 gl. — V Mariboru je ob Velikinoči tržna cena bila sledeča: pšenica veljala je 6 gld. 15 kr., rž 4 gld. 40 kr., ječmen 4 gld. 50 kr., oves 3 gld. 10 kr., koruza 4 gld. 70 kr., proso 5 gld. 10 kr., hajdina 4 gld. 40 kr., krompir 1 gld. 60 kr., vse po hektolitr; kilo fižola 10 kr., leče 28 kr., graha 20 kr., govedine 53 kr., teletine 52 kr., svinjetine 52 kr., eno jajce 2 kr.

in če se nam tudi kaj hudega primeri, zaradi vere moramo biti pripravljene vse trpeti.“

„Toda, s čem pa hočemo groziti gospodom v mestni hiši, ako nam ne izročé duhovnika iz ječe?“ vpraša ena izmed poslušalk. „Na to še mislila nisem,“ pravi omenjena gospa, „a tudi treba ni, le veliko naj nas pride in gotovo bomo to dosegle.“

Kmalu potem se je zbralo na trgu pred mestno hišo na tisoče in tisoče žensk; do zadnjega kotiča je bil ves prostor natlačen. Gospa Lamujerjeva gre z nekaterimi tovarišicami po stopnjicah v mestno hišo. Blanki, eden prvih komunardov, in njegov tovariš Pyat sta sedela pri veliki zeleni mizi in pisala; bilo je še nekaj družih mōž v sobi, ko vstopi gospa Lamujerjeva s svojimi tovarišicami.

„Kaj želite, gospe?“ vpraša Blanki prijazno, ko vidi, da so ženske izmed prostega ljudstva. Gospa Lamujerjeva se vstopi predenj ter reče s krepkim glasom: „Gospodje, jutri je Velikanoč, in nimamo nobenega duhovnika, da bi opravil na ta veliki praznik službo božjo!“

„In kaj bi radi“, ustavi jo razsrjeni Blanki, „kaj hočete s tem?“ Gospa pa mirno nadaljuje: „Précej nam izpusite našega župnika Simona iz ječe, če ne —“

„Če ne?“ vpraša Blanki in se zaničljivo zakrohota. „glejte jih no, sedaj bodo še grozile: če ne —!“ Toda smeh ga kmalu mine, ko gospa s prstom pokaže na okno, odkoder se je videlo na trg ter reče: „Če ne, boste kaj posebnega slišali od ženâ izpod lôp!“

Blanki se prestraši; ženê izpod lôp, te imajo veliko moč pri nižjem ljudstvu, na-nje se treba ozirati. V zadregi se obrne do svojega tovariša Pyata, ki je stopil k oknu ter tudi Blanki-ju namignil, naj pogleda skozi okno. Začudi se, ko vidi, da je prostorni mestni trg poln samih žensk, ki so mirno in neprestano gledale v mestno hišo in s težkim srcem pričakovale, kak odgovor jim poslanke prinesó.

„Kaj vraga!“ vsklikne, „to jih je kakor koblice; sedaj pa šalo na stran. Koliko pa je vseh prodajalk zelenjave pod lôpami?“ vpraša pričujočega pisarja.

Gospodarske in obrtnijske stvari.

Opravila

kmetovalca, sadjarja in čebelarja v posameznih mesecih.

Veliki traven ali maj.

Na dvoru. Za košnjo sená naj se potrebno orodje pripravlja, shrambe sená naj se osnažijo in popravijo. Krmenje s svežo (frišno) klajo se prične. Ovce se operejo in ostrižejo. Mešanec se pripravlja in poliva z gnojnico.

Na polju. Koruza se seje, krompir prvokrat okopava. Lucerna in detelja nam daje prvo košnjo.

V drevesnici in na vrtu. Gosenice se pokončujejo in hrošči (kebri) pobirajo. V jeseni okoli dreves naloženi gnoj naj se odstrani; mladim drevescam naj se zaliva, in poveze od cepljenih dreves naj se odstranijo. Na vrtu se okopava in pleve ter dobro priliva. Zelje se presaja.

V čebelnjaku. Zdaj je drevje v najlepšem cvetju in čebele imajo najboljšo pašo, zato se tudi zelo pomnožujejo. V tem meseci je največ rojev,

torej čebel v lepih dnéh ne puščaj brez varúha. Ako kateri panj neče rojiti, naredi prisiljenca ali preganjalca — včasih dá potem tak panj po dva roja.

Pretikanje (poltranje) hišne oprave.

Zmešaj en del oljkega olja in dva dela jesiha. V to zmes pomoči košček flanelne ter razmaži po hišni opravi. Z drugo flanelno cunjo pa potem do dobrega oteri in osuši.

Velikanskega prešiča zaklali so nedavno v Lozani (Lausanne). Bil je star 6½ leta ter je tehtal 13 centov. Okostnico tega orjaškega prešiča shranili bodo v muzeju.

Za snaženje bakrene (kufrene) posode je prav dobra kaša iz kuhanih otrobov. Ko se ohladé, pridene se jim nekoliko žveplene kisline (hudičevega olja) ter se dobro premeša. Za 1 liter otrobov se vzame jedna žlica žveplene kisline, s to kisló kašo se orodje dobro obriba, dokler se ne pokaže lepa bakreno-rudeča barva. Napósled se posoda z mrzlo vodo splakne in osuši.

Razne vesti.

(Volitve) v mestni zbor so se vršile pretekli teden v Ljubljani. Voljeni so bili soglasno vsi dose-danji odborniki; volitev se je vdeležilo prav malo volilcev.

(Slovenski učitelji) so med velikonočnimi po-čitnicami snovali zavezo slov. učiteljev, pa se niso mogli popolnoma zjediniti. Glavo temu društvu so hoteli imeti v Ljubljani, srce pa v Mariboru.

„Po zadnjem številjenju šest tisoč!“ — „In mesaric?“ „Ne veliko manj!“ — „Hm, . . . to je cela armada in sicer pogumna armada. Kajti to so žene, matere, stare matere, hčere, tete, sestre, sva-kinje, botre, . . . in za njimi stojé možje, sinovi, vnuki, bratje, sorodniki, svaki, s temi pa v sedanjih razmerah ni dobro češenj zobati.“ Blanki in Pyat sta se potem med seboj na tihem posvetovala.

„Prosim, ali uslišite našo željo?“ vpraša gospa Lamujerjeva.

„Naj bode,“ pravi Blanki, „žene izpod lóp imate kakor pariške meščanke veliko zaslug za domovino; vendar je bolj prav, da vam vašega duhovnika iz-pustimo iz ječe še-le jutri ob štirih zjutraj, da ne nastanejo kaki neredi v mestu.“

„Torej točno ob štirih zjutraj?“ vpraša govornica. „Mož-beseda!“ odgovori Blanki.

„Hvala, gospodje, z Bogom!“; s temi besedami se poslovi pogumna žena od upornih poglavarjev. Splošno veselje zavлада med tovarišicami, ko jim gospa naznani, da bodo slovesno obhajali veliko-nočni praznik.

Drugi dan točno ob 4. uri zjutraj zbralo se je veliko ljudi pred glavno ječo, iz katere stopi župnik sv. Evstahija; z nepopisno radostjo ga sprejmó nje-govi farani, posebno še srčne žene izpod lóp, ter gredó ž njim v slovesnem sprevodu v cerkev, kjer se je kmalu potem veselo glasila hvalnica velikonočna: Aleluja!

* * *

Župnik Simon je ostal prost, niso ga več silili v ječo; živel je po tem dogodku še dve leti. Gospa Lamujerjeva pa je živela še petnajst let in pred tremi leti umrla je ravno o velikonočnem času. Pogreb njen bil je posebno veličasten; župnik, na-slednik Simonov, je v zgovornih besedah slikal za-sluge srčne gospe, ki je s toliko gorečnostjo v naj-nevarnejšem času spričevala svojo katoliško vero. Ker je svojega Odrešenika tako odločno spoznavala pred svetom, ji je bil tudi Gospod gotovo milostljiv Sodnik.

(Duhovniške premembe v ljubljanski škofiji.) Č. g. Janez Ažman je dobil faro Gorje; č. g. J. Lavrenčič gre iz Cerkelj za administratorja v Naklo, kjer je umrl č. g. J. Aljančič, bivši administrator. N. v m. p.!

(Kanonično obiskovanje in birnanje v ljubljanski škofiji.) Za letos odločeni so nastopni kraji v dekaniji ljubljanski: Brezovec, Dóbrova, Golo, Ig, Ježica, Sv. Katarina, Polje, Preska, Rudnik, Sora, Sostro, Šmartno pod Šmarjino Goro, Šent-Vid nad Ljubljano in Želimlje; v ribniški: Škocijan pri Turjaku; v kranjski: Trboje; v litijski: Janče, Prežganje in Kresnice; v moravški: Dol, Sv. Helena in Ihan; v vrhniški: Preserje, Rakitna, Borovnica, Zaplana, Rovte, Št. Jošt, Horjul, Polhov Gradec in Črni Vrh. — Zuabiti pridejo tudi ljubljanske fare na vrsto. Meseci in dnevi obiskovanja določili se bodo kasneje.

(Nove vojake.) rojene v letih 1868, 67 in 66, bodo nabirali letos meseca maja in junija, in sicer na Kranjskem tako-le: Za peš-polk baron Kuhn št. 17. vršil se bode nabor v Litiji dne 6. in 7. maja, v Višnji Gori 9. maja, v Velikih Laščah 11. maja, v Ribnici 13. maja, v Kočevji 14. in 15. maja, v Černomlji 17. maja, v Metliki 18. maja, v Novem Mestu 20., 21., 22. in 23. maja, v Krškem 25., 27., 28., 29. in 31. maja, v Prevojah 3. in 4. junija, v Kamniku 5. in 6. junija, v Škofji Loki 8., 11. in 12. junija, v Kranji 13., 14. in 15. junija, v Radovljici 17., 18. in 19. junija, v Ljubljani za okolico ljubljansko 21., 22., 24. in 25. junija, na Vrhniki 26. in 27. junija, v stolnem mestu Ljubljani v torek 28. junija. Pri e. kr. dopolnilnem okrajnem poveljništvu št. 97. za Idrijo dne 3. in 4. junija, v Vipavi 6. in 7. junija, v Logateci 11. in 12. junija, v Loži 14. in 15. junija, v Postojini 17., 18. in 19. junija in v Ilirski Bistrici 21. in 22. junija.

(Poročni prstan.) V starih časih prstanov niso poznali. Prstan je bil le za lepote ušesom, nosu, rokam in nogam; še-le pozneje najdemo pri Rimljanih, Grkih in drugih narodih prstane na prstih, ki pa jih niso nosili zavoljo lepšega, ampak da so ž njim pritiskali svoje ime ali znamenje na pečatni vosek. Ta pomen ima tudi poročni prstan, da si poročenca nekako zapečatita, zagotovita zvestobo; v srednjem veku so začeli pri poroki prstane blagoslavljati, kakor je še sedaj pri nas navada. — Gledé poročnih prstanov je to-le čudno: Kolikor časa jih mladim ljudem treba ni na rokah, takrat jih kaj radi nosijo; kadar bi jih pa pozneje morali nositi, jim pa radi smuknejo s prstov in ž njimi pogosto tudi zakonska ljubezen. Poročni prstan o pravem času: ob poroki nataknen na prst, pravijo, da se najtrdneje prsta drži. Poskusite in sporočite „Domoljubu“, če je to res.

(Varéni Jud.) Jud Levi pride na pošto vprašat, če je kako pismo za-nj došlo. — „Prišlo je pismo na vaše ime,“ pravi poštar, „pa morate plačati 20 kr. poštnine.“ — „O dragi gospod, zlati gospod,“ pravi prekanjeni Jud, „ali bi bili tako dobri, da bi mi pismo prebrali, jaz revež ne znam brati?!“ Prijazni poštar odpre pismo ter ga Judu prebere. Ko dokonča, pravi Levi: „Bog vam povrni, gospod poštar, da ste bili tako prijazni; pismo pa sedaj lahko sami obdržite, jaz ga ne potrebujem. Z Bogom!“ in odide; po potu pa se muza rekoč: „Dobro sem ga speljal — kristijana.“ — Poštar pa neki tisti dan ni bil posebno dobre volje.

➡ Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 16. maja.

Ravnokar je izšla in se dobiva v „**Katoliški Bukvarni**“ v Ljubljani knjižica z naslovom:

Duhovna lekarna

za vse,

ki hočejo večno živeti.

Nemški spisal

dr. Ernest M. Müller, škof linški.

Poslovenil Fr. Zbašnik, župnik.

Da spoznajo Slovenci vrednost te knjižice, naj bode omenjeno, da je bil drugi natis, prirejen v nemškem jeziku v 4500 iztisih, razprodan v teku šestih mesecev. Pred nekoliko tedni izšel je že tretji natis. (5-3)

Cena 20 kr., po pošti 2 kr. več.

Gosp. G. PICCOLI-ju,

lekarnarju v Ljubljani.

Vinice na Poljskem, dne 19. jan. 1889.

Blagovito mi poslati dvajset steklenic Vaše **osonce za Zolodec**.

Pohvalno omenjam, da je bila raba lani poslatih 36 steklenic izvrstna. Bolniki raznih vrst so uživali esenco z najboljšim uspehom. Neka bolnica je bila že za smrt bolna, vsi so mislili, da mora v malo urah umreti; toda komaj je zaržila nekoliko kapljic esence, je že okrevala in čez nekoliko ur popolnoma ozdravela — med tem, da je bila poprej več dni že skoraj na smrtni postelji. Esenca se tedaj zaradi njene izvrstnega vpliva sama najbolje priporočuje.

Z odtisnim sposlovanjem

(4) Jurij König, župnik.

**Zelo
koristne
in jako
praktične**

za vse stanove itd. itd. so sledeče stvari: blagajnice varne proti ognju in vlomu, kasete, gepli, mlatilnice in rezilnice krme, vinske in sadne stiskalnice, grozdni obirači, trijeri in čistilnice, ročni mlini in mlini za debelo moko, sesalke, plugi, kopirne stiskalnice, stroji za rezanje mesa in za vrtanje, stroj za ropkanje turšice in stroji za rezanje repe, dalje šivalni stroji, otročji vozovi, perilni in ovijalni stroji (patent Strakosch & Boner) itd. itd.

Te in druge predmete najboljšega izdelka ima vedno po jako nizkih tovarniških cenah v največji izberi v zalogi

Fran Detter v Ljubljani

nasproti železnemu mostu, Stari trg št. 1.

(8-1)

Katoliška Tiskarna

v Ljubljani, Valvazorjev Trg št. 5

se priporoča preč. duhovščini, društvom, trgovcem, občinskim uradom in slav. občinstvu za vsakovrstna v tiskarsko stroko spadajoča naročila.

50% prihranitev goriva (jamčeno).

Izključno c. kr. privilegovane

lončene peči

z združeno zračno kurjavo

patent Lerch & Seidl,

elegantne in po ceni, kakor vse vrste peči s slepicami, od najpreprostejših do najelegantnejših, priporoča najstara in največja

tovarna za peči in lončene izdelke
na Kranjskem

Avgust Dreise

v Ljubljani.

(41-1)

Pri razstavah mnogokrat odlikovana.

Pri razstavah mnogokrat odlikovana.

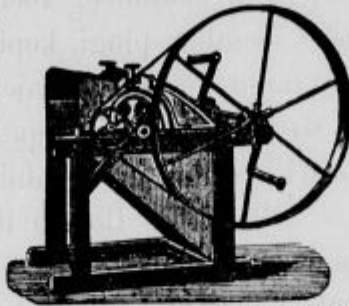
Loterijske srečke.

Trst	20. aprila:	49,	8,	22,	45,	67.
Ljubljana	20. aprila:	6,	28,	59,	86,	24.
Gradec	27. aprila:	85,	78,	77,	49,	12.
Dunaj	27. aprila:	2,	59,	55,	36,	11.
Brno	1. maja:	57,	28,	41,	70,	17.
Praga	24. aprila:	39,	61,	64,	43,	46.

Vsi stroji za kmetijstvo in vinorejo!

Stiskalnice in mlinci za olive,
vinske in sadne stiskalnice,
mlinci za grozdje in sadje

najnovjša sestava
v raznih velikostih.

Mlatilnice, čistilnice in vitala. stroji
za ropkanje turšice, sejalniki, orala
itd. itd. Sušilne priprave za sadje
in sočivje.

Škoporeznice v največji izbiri prodaja iz-
vrstno izdelane in po tovarniških cenah

IG. HELLER, Dunaj,
Praterstrasse 75

Katalogi in vsako pojasnilo na zahte-
vanje gratis in franko.

Razprodajalcem najugodnejši pogoji.

(10-6)

Sposobni zastopniki se iščejo ter dobro plačajo.

„Katoliška Tiskarna“ v Ljubljani priporoča

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

IVAN BELEC,

župnik.

Cena knjižice je 20 kr., po pošti 5 kr. več.

Diseldorfske oljnate
barve v tubah.

Akvarelne barve
moke in suhe.

Specialiteta: Firnež iz kranjskega
lanenega olja.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža in laka

(4)

Ljubljani.

Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semeniščno poslopje).
Filijala: Slonove ulice 10-12

priporoča slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mi-
zarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne
izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilniške zastonj in franko.

Oljnate barve v ploščevinastih puščah le najboljše vrste, posebno
pripravne za razprodajalce, po znižanih cenah; v dežah od 25 klg.
naprej primerno ceneje.

Perstene, mineralne
in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin
prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in
likarskih čopičev in
slikarske patrone.

Specialiteta: Ultramarinska in
zelena barva.

Na najnovejši in najboljši način
umetne

zobe in zobovja

ustavlja brez vsakih bolečin ter opravlja
plombovanja in vse zobne operacije, — od-
stranjuje zobne bolečine z usmrtenjem živeca

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega (čevljarskega) mostu,
I. nadstropje.

(10)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov
in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4
priporočata precast. duhovščini in p. n. občinstvu vse
v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot
znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupece so oljnate barve
v ploščevinastih puščah (Blehbüchsen) v domačem
lanenem oljnatem firnežu najfineje naribane in boljše
nego vse te vrste v prodajalnah.

(9)

Cenike na zahtevanje.